

[Bertel Dahlgaard.]

tiske politik — at de konservative og det radikale venstre skulle komme til at stå i en fælles samling, en fælles liberal front; det er jo i den grad lattervækkende, det er helt udenfor almindelige ræsonnementer.

Jeg må så måske slutte med en enkelt bemærkning til det ærede medlem hr. Erik Eriksen, som havde fået det indtryk, at jeg med hensyn til hans afgang kredsede omkring åstedet. Jeg må minde om, at det var det ærede medlem hr. Aksel Møller, der begyndte denne vandring omkring åstedet, og det er vel ikke mærkeligt, om jeg finder det urigtigt, at jeg skal overtage ansvaret og skylden for, at det ærede medlem hr. Aksel Møller forbrød sig mod det ærede medlem hr. Erik Eriksen i disse sidste dage af september.

Jeg forstod, at det ærede medlem havde fået det indtryk, at jeg bl. a. i den sidste tid havde været ved at forberede mig på sultestrejke. Jeg ved ikke, om jeg må forudsætte, at det ærede medlem hermed tænker på mit forhold til de retter, som den nuværende højtærede regering sætter på bordet; det vil jeg tro. Jeg vil heroverfor gerne sige, at hverken jeg eller det radikale venstre forbereder nogen som helst sultestrejke. Jeg kan også godt tilføje, at vort parti egentlig aldrig har kunnet karakteriseres som en samling af gourmander eller gourmeter, det tror jeg man må erkende. Vi har i det radikale venstre i al almindelighed passet på at holde måde med de kulinariske nydelser, det vil vi også gøre i den kommende tid; vi er tilhængere af en god, sund, dansk kost, og det ærede medlem hr. Erik Eriksen kan trøstigt sætte sig til bordet, hvor vi deltager i måltidet; når vi er hos det ærede medlem, sker der ingen overlast på nogen måde, men det ærede medlem må selvfølgelig indstille sig på, at han ikke altid kan få en konservativ bordfælle; det er jo en sag for sig.

Alfred Jensen: Det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) tog ikke mine betragtninger op til imødegåelse eller over-

vejelse. Synligt irriteret sagde han, at vi kommunister lever af at mistænkeliggøre socialdemokratiet. Hvis jeg hørte ret — der er en hel del mumlen dernede, hvor jeg sidder — sagde finansministeren, at man nedskar anlægsudgifterne i det kommende år med 50 mill. kr. Det betyder jo, at en lang række arbejdsmænd, men også andre arbejdere, ikke får mulighed for at blive beskæftiget fremefter — såvidt jeg kan se, vil det hovedsagelig være ude i købstæderne og landkommunerne, hvor arbejdsløsheden blandt arbejdsmændene til trods for den relativt høje beskæftigelse alligevel er tilstede. Det kalder jeg en forfejlet indsats imod vanskelighederne. Jeg mener, det er fuldkommen urimeligt, at man vil skære ned på statsbudgettet ved at nedsætte udgifterne til forskellige arbejder. Slige ting har vi bekæmpet, enten regeringen hed Hedtoft eller Knud Kristensen eller Erik Eriksen eller nu Hedtoft igen.

Vi fører vor politik, ikke for at irritere socialdemokratiet, men fordi vi er modstandere af adskillige af de foranstaltninger, der gennemføres. Det ærede medlem kan selvfølgelig have ret i, at vi har lukreret af den fejlagtige politik, det socialdemokratiske parti har ført, for hvis det havde ført den politik, som arbejderne ønskede, havde der ikke været nogen basis for det kommunistiske parti. Hvis man havde ladet den kamp, der foregår på det økonomiske og det politiske område ude i landet, afspejle sig i lovgivningen her i tinget, havde der været en helt anden konstellation af de politiske partier herinde og dermed også en anden basis for den virksomhed, vi kommunister udfører. Det har man ikke gjort. I stedet for står den højtærede statsminister og taler om liberalisering og trygler faktisk om, at man tager socialdemokratiet med indenfor liberaliseringen. Jeg synes ikke, det er nødvendigt at holde en lang tale om det. Enhver kan se, at der gennem flere år har bestået det mest intime samarbejde mellem venstre, konservative og socialdemokrater, hvad vor udenrigspolitik, vor handelspoli-